

מהו צבא אמיתי על פי התורה

ראובן פיזנטי • אור נקי ornaki.org

הציבור מוזמן לשיעורי בוקר בגמרא, הלכה ומוסר בימים א-ה 10:00-13:30.
כולל בית להשם נתיבות (באולם בית הכנסת אהבת יעקב, רח' מלכי ישראל 1, בצומת עם רחוב ירושלים)

ועוד כאלו רבות. רק שלא לזכות להם ברית ושלא ישבו בארץ, פן יחטיאו אותנו, ויהיה לנו למוקש. הסכנה הגדולה היא להידמות לגויים. אבל כשאנו מובדלים, אנו מוגנים.

גם בפרשת כי תשא, פרק לד החל מפסוק יא מובא עניין דומה, לשמור את המצוות וכך השם יגרש את העמים מהארץ. ולהישמר לא לזכות ברית עם יושבי הארץ פן יהיה למוקש. אלא לנתן את המזבחות והמצבות וכל העבודה הזרה. ובהמשך מובא ציווי עליה לרגל בשלשת הרגלים, ושם מובטח בפסוק כד שלא יחמוד איש את ארצו בזמן שעולים לרגל ועוזבים את הבתים וריקים מאדם. לא צריך שומרים או צבא, השם יתברך מבטיח לנו שהאויבים לא יבואו. כי הוא זה שקובע ומנהל את העולם. רק צריך לשמוע בקולו.

ספר ויקרא

בפרשת אחרי מות מובאים איסורי עריות החמורים וענייני זימה, ומיד לאחר מכן ישנה אזהרה שלא להיטמא בכל אלה, כי הגויים נטמאו בזה ולכן הארץ מקיאה אותם, ועלינו להישמר מזה כך שהארץ לא תקיא גם אותנו אם נטמא אותה. וכן בפרשת קדושים שאחריה, מוזכר שוב העניין הזה בפרק כ החל מפסוק כב. שאם נשמור את החוקים, אז לא תקיא אותנו הארץ, ועלינו להיות מובדלים מן העמים. עם ישראל גולה מהארץ לא מתוך חולשה פיזית, אלא מטומאה רוחנית.

בתחילת פרשת בחוקותי מובא שאם נלך בחוקות השם ונשמור מצוותיו נקבל המון ברכות ושפע רב, ובין היתר וישבתם לבטח בארצכם, ונתתי שלום בארץ, ושכבתם ואין מחריד, חרב לא תעבור בארצכם, ורדפתם את אויביכם ונפלו לפניכם, ונפלו אויביכם לפניכם לחרב וכו'. אין תנאי של העמדת צבא חזק, מטוסים או טנקים. רק לשמור ולקיים את המצוות, ואז מובטח לנו ביטחון אמתי. בהמשך מובאות קללות רבות שיגיעו במצב ההפוך אם ח"ו לא נשמור תורה ומצוות. להינגף לפני האויבים, רדו בכם שונאיכם, חרב נוקמת נקם ברית, וניתתם ביד אויב ועוד המון מצבים לא נעימים שלא כדאי להרחיב בהם.

ספר במדבר

בפרשת שלח לך מובא חטא המרגלים. שבמקום להיכנס בקלות לארץ ולראות נסים מופלאים, נגזר עליהם להיות ארבעים שנה במדבר ולמות שם, כיוון שבכו מחוסר אמונה. כי לא האמינו שהשם יכול לנצח את בני הענקים שהיו בארץ. לאחר מכן בפרק יד פסוק מ אנשים יצאו להילחם למרות שזה היה נגד רצון השם, וכך העמלקי והכנעני הכו אותם. כי אם השם לא עוזר במלחמה, אז אין סיכוי לנצח.

פרשת בלק ברובה הגדול מתארת את הניסיונות הכושלים של בלק ובלעם לקלל את ישראל כך שיפלו לפניהם. כי השם יתברך שומר ישראל לא מאפשר לאויבים לממש את זממם. אבל בסוף הפרשה מתואר שהעם החל לזנות אל בנות מואב, ומשם גם הגיעו לעבודה זרה, ואז השם נתן בהם מגפה בה מתו עשרים וארבעה אלף. וכל זה מלמד בצורה ברורה שגם אם

עניין הגיוס מעורר סערה גדולה בקרב הציבור. באים אנשים וטענה בפייהם, שצריך לעשות השתדלות מעשית. ואין אפשר להגן על המדינה בלי צבא? הרי מישוה מוכרח לעשות את זה בפועל. ואמנם צריך ללמוד תורה, ואין להם שום דבר נגד זה, אבל לא על חשבון התרומה למדינה והנשיאה בנטל כמו כולם. והרי מוכרחים לחזק את הצבא.

אלא שהתורה הקדושה מביאה קו מפורש וברור לעניין צבא, שהעיקר הגדול זה קדושה, טהרה ושמירת התורה והמצוות, ללא שום קשר לצבא חזק. אלא שמשום מה הדבר הזה נעלם מעיני רבים. ננסה לעשות סדר ולהביא את המקורות כך שכל יהודי ידע היטב מה עיקר ומה טפל, ומהי דעת התורה בזה. מומלץ לפתוח את המקומות ולראות את הדברים בפנים ביתר פירוט ובצורה מפורשת וברורה שאי אפשר להתכחש לה.

ספר בראשית

בפרשת לך לך מסופר על אברהם אבינו שיצא להילחם בארבעה מלכים עם צבאות אדירים ולהציל את לוט בן אחיו. זה נראה כמו התאבדות, כמו מלחמה בלי סיכוי, אבל בפועל הוא הכה את המלכים ושחרר את כל השבויים ואת כל הרכוש ששבו. לא צריך להיות גיבור מאומן עם נשק וצבא גדול, אלא רק צריך סיעתא דשמיא.

בפרשת וישלח בפרק לד מובא הסיפור על שכם בן חמור שעינה את דינה בת יעקב. בני יעקב באו על העיר שכם והרגו את כל אנשי העיר. ולכאורה נשאל מה הם אשמים? אלא שכאשר בני העיר שותקים ומניחים לזה לקרות, כולם שותפים לפשע. ועוד שדינה הייתה שבויה בפנים והיה צריך לשחרר אותה מיד אנשי העיר. ולא כמו שמרחמים על אזרחים של האויב, מחשש שהם בלתי מעורבים, וכך החיילים מסתכנים, והחטופים עדיין בפנים.

ספר שמות

בפרשת בשלח מתוארת היציאה ממצרים, ומרדף המצרים אחרי בני ישראל. פרעה בא בצבא גדול, וישראל היו חלשים. הקדוש ברוך הוא חיזק את לב פרעה שירדוף אחריהם, כדי להוכיח לדורות שלא החזק שורד, אלא המאמין. "השם ילחם לכם ואתם תחרישון". ובאמת נעשו שם נסים עצומים, שבני ישראל עברו בתוך הים שנבקע והמצרים טבעו.

בסוף אותה פרשה עמלק מופיע ונלחם עם ישראל ברפידים, על שם הרפיון והיחלשות האמונה שגרמה לזה, שרק אז האויב יכול לתקוף. בדרך נס, כאשר משה מרים את ידו גבר ישראל, וכאשר מניח ידו גבר עמלק. וחז"ל שואלים, וכי ידיו של משה עושות מלחמה? אלא שידי משה מסמלות את אמונת ישראל, שאם הן כלפי מעלה, זה מסמל שהם פונים להשם יתברך ולא חשים כוחי ועוצם ידי.

לאחר מכן, בפרשת משפטים פרק כג החל מפסוק כ מובאים ציונים שונים לשמוע בקול השם ואז הבטחות "ואיבתי את אויבך וצרתי את צורריך", "ושלחתי את הצרעה לפניך" וגו',

ספר יהושע

בתחילת ספר יהושע השם אומר לו שהוא יהיה אתו ועם ישראל וייתן להם את הארץ ואיש לא יתייצב לפניו, רק שיתחזק לשמור את התורה והמצוות. בפרק ו מתוארת כבישת העיר יריחו שהתרחשה בדרך נס, עם הכוהנים, השופרות וארון הברית. לאחר מכן בפרק ז מתוארת המפלה מול אנשי העי כיוון שמעלו בחרם ועברו על דבר השם. למרות שציפו למלחמה קלה, מכל מקום דווקא שם הם נפלו, כיוון שהיה פגם מול השם יתברך. ובפרק ח לאחר שתיקנו את המעל בחרם, חזרו להילחם וראו נסים עצומים וניצחונות בכל שאר המלחמות מול כל עמי הארץ עד סוף הספר.

ויוצא שכאשר עושים רצון השם, ממילא מנצחים, וכאשר יש חטאים ועוונות, אז נוחלים תבוסה, וזה לא משנה כמה הצבא חזק. כי השם הוא זה שקובע הכל. ויש לדייק שלא כל העם חטא, אלא רק אדם אחד, ומכל מקום כל העם נפגע מזה. ומכאן נבין שגם אם בכל הצבא יש רק מקום קטן מסוים עם חטאים ועוונות, אז כל הצבא כולו פגיע ונמצא בסכנה גדולה. ועל אחת כמה וכמה כשיש ערוב גברים ונשים, זימה, לשון הרע, חילול שבת ועוד אינספור עבירות בניגוד מוחלט לתורה הקדושה. וכך מובא גם בפרק כב החל מפסוק טז, שבני ישראל הוכיחו את אחיהם שבנו מזבח, שכאשר אפילו מעטים חוטאים אז על כל העדה יש קצף. עד כדי כך שהם אפילו באו להילחם באחיהם ולהרוג אותם אם לא ישמעו להם. כי מוכרחים לטהר את המחנה לחלוטין. וכמו מחלה ממארת בר מינון, שמעדיפים לכרות איבר, ובלבד שלא יתפשט ויזיק לכל הגוף.

בפרק כג, יהושע נותן מוסר לבני ישראל, שהכול תלוי באמונה ובחיבור להשם. ובפסוק יב מודגש במפורש שהניצחון על האויבים היה "לא בחרבך ולא בקשתך". וידוע שכל ספרי הנביאים מיועדים לדורות. ומה שיהושע אומר לעם זה לא משהו שמיועד לאותו דור, אלא שהוא מדבר אלינו ממש. שנזכור שהשם הוא הנלחם, ולא כלי המלחמה הם שקובעים, אלא יראת השמיים והקרבה להשם הם שקובעים.

ספר שופטים

בפרק ב החל מפסוק יא מובא שבני ישראל עשו הרע בעיני השם ולכן השם מכר אותם ביד אויביהם. ויוצא שהאויבים באים על ישראל אך ורק כאשר עושים הרע בעיני השם. אבל כשהולכים בדרך השם, אז אין שום אויבים שיכולים להזיק.

וכך בני ישראל עשו הרע בעיני השם כמתואר בפרק ג פסוק ז והשם מכר אותם ביד כושן רשעתיים, ואז זעקו אל השם ועשו תשובה, והשם שלח להם את עתניאל בן קנז שיושיע אותם. ותשקוט הארץ ארבעים שנה.

בפסוק יב שוב מובא שעשו הרע בעיני השם, ובא עליהם עגלון מלך מואב. וכאשר עשו תשובה השם שלח להם את אהוד בן גרא להושיע אותם. ותשקוט הארץ שמונים שנה.

בפרק ד מובא ששוב עשו הרע בעיני השם, ומכר אותם ביד יבין מלך כנען עם סיסרא שהיה שר צבאו. בני ישראל צעקו אל השם ונושעו. לא המלחמה היא זו שהועילה, אלא שיעל אשת חבר הקיני היא זו שהרגה את סיסרא, ואפילו ללא חרב.

בפרק ו שוב עשו הרע בעיני השם והוא נתן אותם ביד מדין שבע שנים, ושוב זעקו להשם ואז הביא להם ישועה על ידי גדעון. ופרק ז מתואר איך גדעון יצא להילחם עם המון לוחמים,

האויב ינסה בכל דרך להשמיד אותנו, השם יתברך יהפוך את עצתו. אבל אם ישראל עושים חטאים ועוונות, אז האויב מקבל את רצונו בלי להתאמץ.

ספר דברים

בפרשת דברים בפרק ג פסוק כב כתוב שהשם אלוקיכם הוא הנלחם לכם. וכן לשון דומה לזה בפרק כ פסוק ד בפרשת שופטים, שהשם אלוקיכם הולך עמכם להילחם לכם עם אויביכם להושיע אתכם. אנחנו רק עושים כעין הצגה, כאילו אנחנו נלחמים, אבל השם יתברך הוא שנלחם באמת.

בתחילת פרשת עקב, מובא שנשמור את המשפטים, וכך נקבל שפע ברכות, וביניהם "ואכלת את כל העמים" ורק שלא נעבוד את אלוהיהם. ואם נאמר שרבים הגויים ואיך נוכל להורישם? אז השם אומר לנו "לא תירא מהם". "וגם את הצרעה ישלח", שאפילו לא צריך להילחם, אלא הצרעות יעשו את העבודה בשבילנו. רק צריך לשמור את המצוות. ולא לומר שזה בזכות כוחי ועוצם ידי. וכן בהמשך הפרשה מתואר שהשם הוא זה שישמיד את האויבים וינציע אותם. ובפרק יא פסוק כב מובא שאם נשמור את כל המצוות אז ויריש השם את הגויים מלפנינו ונירש גויים גדולים ועצומים ממנו. "לא יתייצב איש בפניכם" וגו'. השם יתברך הוא זה שנלחם ובלבד שנלך בדרך השם ונשמור תורה ומצוות כראוי. בשום מקום לא מוזכר תנאי של השתדלות גשמית.

בפרשת כי תצא בפרק כג פסוק י מובא עניין שמירת קדושת המחנה, שצריך להישמר מטומאה ולהישאר טהורים, וכן לשמור על נקיות המחנה, וכן להישמר מענייני ערוה, כיוון שהשם יתברך מתהלך בקרב המחנה להציל ולתת את האויבים לפנינו. ומובן אם כן שכדי שהשם יתברך יהיה עם הצבא שלנו, הוא מוכרח להתנהל על טהרת הקודש, בצניעות גמורה, בשמירת טהרה, ללא נשים וכו'. ואם זה לא כך, שיש ערוב בין גברים לנשים, דיבורים זולים, טומאה, זימה ושאר עניינים רחוקים מטהרת הקודש, אז מצויים בסכנה גדולה. אין חיוב להחזיק צבא גדול, משוריין וחזק. אבל כן יש חיוב גמור לשמור על הצבא בקודש וטהרה. וממילא מובן שבחורי הישיבות ששומרים על טהרה, ריחוק מנשים, דיבורי קודש ושמירת תורה ומצוות, הם אלו שמביאים את השם שיתהלך במחנה, ילחם עבורנו וישמור על ישראל. ודווקא אלו שאינם שומרים על ענייני צניעות, הם שמביאים את השם חס ושלום להתרחק מן המחנה ולהביא מפלה. יכול להיות לוחם עם נשק שמסתער על האויב ועושה השתדלות עצומה למען ישראל, אבל כשאינו שומר על ענייני צניעות, אז ממילא הוא מביא ליותר נזק מאשר תועלת.

בפרשת כי תבוא בפרק כח מתואר מה יקרה אם נשמע בקול השם ונקיים את המצוות. בין היתר, השם ייתן את האויבים הקמים עלינו נגפים לפנינו. ולאחר מכן מתואר גם הצד השני, מה יקרה אם לא נשמע בקולו, והדברים מפורטים שם באריכות. ושוב, הדברים תלויים אך ורק בענייני תורה ומצוות, ללא כל זכר להשתדלות גשמית.

בפרשת ניצבים מתואר הדור האחרון שיראה את מכות הארץ ותחלואיה, ואז ישאלו על מה העונש הגדול הזה, וישיבו שזה על שעזבו את ברית השם. הסיבה היא לא משום שהצבא היה חלש מדי, כיוון שלא הצליחו לגייס מספיק חרדים, אלא משום שלא הלכו בדרך השם.

ספר מלכים

בפרק יד פסוק כב מובא שעשו את הרע בעיני השם, ומיד לאחר מכן מתואר שעלה שישק מלך מצרים על ירושלים ולקח את אוצרות בית השם ובית המלך. כי הצרות והמלחמות באות רק מתוך שעושים את הרע בעיני השם.

במלכים ב פרק ו פסוק ח מובא שמלך ארם נלחם בישראל, והרגיש שיש מרגלים שמודיעים לישראל להיזהר בכל פעם. אבל עבדיו הסבירו לו שזה הנביא אלישע, שיודע מה המלך מדבר אפילו בחדר משכבו, ואז הוא יצא בסוסים ורכב וחיל כבד למקומו של אלישע. נערו של אלישע שראה את כל חיל ארם העצום מתקרב אליהם פחד מאוד, אבל אלישע לא התרגש ואמר לו שהם רבים יותר, למרות שהיו לבדם. ואז אלישע התפלל אל השם שיפקח את עיני הנער, ופתאום הנער ראה שההר שהם נמצאים עליו מלא סוסים ורכב אש מסביב. כי לא צריך צבא שיגן, אלא שאם הולכים בדרך השם, אז מלאכי אש שומרים ונלחמים עבורנו.

בהמשך, ארם צרו על שומרון והיה שם רעב גדול, ואלישע התנבא שלמחר יהיה שפע גדול. ובאמת בדרך נס, מתואר בפרק ז שהשם השמיע במחנה ארם קול רכב, סוס וחיל גדול, למרות שבפועל לא היה שום דבר, ומתוך פחד ובהלה כולם נסו והשאירו את האוהלים שלהם נטושים. וכך הסתיים הרעב, שלקחו אוכל ממחנה ארם. אף אחד לא יצא להילחם במחנה ארם, כי לא היה בזה צורך, אלא שהשם יתברך הוא שעושה מלחמה ומנהל את העניינים.

במלכים ב פרק יז מסופר על גלות עשרת השבטים. והחל מפסוק ז מובא באריכות שזה בא על חטאי בני ישראל, ולכן השם הגלה אותם בידי הגויים. ובהמשך עלה מלך אשור גם על ירושלים ורצה לכבוש גם אותה, אבל חזקיה המלך היה צדיק והעם הלכו בדרך השם. חזקיה התפלל אל השם שיציל את העיר, ואכן בפרק יט פסוק לה מובא שמלאך השם הכה את מחנה אשור שבא להילחם, מאה שמונים וחמישה אלף, כולם פגרים מתים בלילה אחד. חזקיה לא החזיק בכלל צבא ואף אחד לא ניסה אפילו להילחם. כי לא צריך את זה. כל מה שצריך זה אמונה חזקה בהשם והליכה בדרכיו. הוא מנהיג את העולם והוא שעושה את הכל.

מסקנות ברורות

אלו רק מעטים מן המקורות הפזורים בתנ"ך לעניין החשיבות של ההליכה בדרכי השם למען ביטחון אמת, וחוסר החשיבות שיש להשתדלות גשמית מופרזת, שלא מועילה כלל. וכן ישנם פסוקים רבים שמעידים על כך, וכמו בתהלים כ "אלה ברכב ואלה בסוסים", שצבאות העולם עושים השתדלות גשמית, אבל אנחנו לא כך, אלא "בשם השם אלוקינו נזכיר", בתפילה ובאמונה.

המקורות זועקים אלינו שרק שמירת תורה ומצוות יביאו ביטחון. אי אפשר לומר שאנו מאמינים בתורה, ויחד עם זאת חושבים שעיקר הביטחון זה צבא חזק והשתדלות. ובטח שלא צבא כזה שהולך נגד חוקי התורה ופועל בריחוק גמור מדרך התורה, ולא משנה כמה הוא חזק בצורה גשמית.

ואמנם יש כאלו שיכולים לטעון שהם כלל לא מאמינים בתורה, ואם כן בוודאי שלא ישתכנעו מפסוקים, ומדוע שיקבלו ראיות מהתורה שהם לא מאמינים בה? אלא שכל בר דעת יבין שאם

אבל השם אמר לו לסנן אותם, וכך חזרו עשרים ושנים אלף ונשארו רק עשרת אלפים, ושוב השם אמר לו לסנן עוד, ולבסוף נשארו רק שלש מאות איש, שאלו היו הנקיים שלא עבדו עבודה זרה. ובאמת לא היה צריך יותר מזה, כי הניצחון לא הולך לפי כמות האנשים, אלא לפי טוהר המחנה. השם רצה להראות לדורות שאין שום בעיה להביא ישועות גם עם צבא מזערי, ובלבד שהולכים בדרך השם.

בפרק י פסוק ו שוב עשו הרע בעיני השם וניתנו ביד פלשתים וביד בני עמון. ושוב זעקו להשם ועשו תשובה גדולה, ואז השם נתן שלח להם את יפתח להושיע אותם.

בפרק יג שוב עשו הרע בעיני השם ונתן אותם ביד פלשתים ארבעים שנה, עד שעשו תשובה ושלח להם את שמשון שיושיע אותם מיד פלשתים. הקדוש ברוך הוא לא צריך שנעזור לו כביכול עם השתדלות גשמית. הוא מסתדר מצוין גם בלעדיו ועושה כל מה שהוא רוצה בלי שום מתנגדים ומפריעים. הוא רק רוצה שנלך בדרכיו, שזו הסיבה שלשמה הגענו לעולם, וכך כשנעשה את התפקיד שלנו, ממילא הוא יסיר את כל הבעיות מאיתנו.

ספר שמואל

בפרק ב פסוק יב מתוארים בני עלי שחטאו, ולאחר מכן עלי מקבל נבואות של פורענות בעקבות כך. בפרק ד נלחמים עם פלשתים ואז ישראל ניגפים, נשבה ארון הברית ובני עלי מתו. ואמנם השם מביא מכות על הפלשתים על ארון השם ששבו, אבל עדיין הפלשתים שלטו על ישראל. ואז בפרק ז פסוק ג שמואל הנביא מוכיח את העם ומבטיח להם שאם יעשו תשובה ויעבדו את השם, אז השם יתברך יציל אותם מיד פלשתים. ואכן ישראל עושים תשובה ונושעים.

בפרק יג פסוק יט מתואר שלא היה נשק בכל ישראל מלבד לשאול המלך ויהונתן בנו, כיוון שהפלשתים לא אפשרו להם. ובכל זאת בפרק יד פסוק ו יהונתן היה לבדו עם נושא כליו ואמר לו מתוך אמונה שמה זה משנה כמה הם, שהרי השם עושה מלחמה ואין לו מעצור מלהושיע ברב או במעט. ובאמת הוא נכנס לבדו למחנה פלשתים והכה בהם, ואז בדרך נס כל מחנה פלשתים נכנס לחרדה דמיונית והרגו זה את זה. וכך בצורה ברורה כל המלחמה נעשתה בדרך נס.

בפרק יז מתואר איש מפחיד וענק מפלשתים בשם גלית שכולם רעדו ממנו, ודוד שהיה דבוק בהשם יתברך ומלא אמונה, התנדב להילחם בו. בפסוק לח מתואר ששאל נתן לו מדים, שריון וקסדה, אבל דוד לא רצה את כל אלו ורק בחר לו חמישה חלוקי אבני נחל, כי הבין שלא האדם עושה מלחמה ושום השתדלות לא באמת תעזור, אלא רק השם יתברך הוא שנלחם והוא הקובע. וכך דוד לא מפסיק לומר דיבורי אמונה, וכידוע שהכה את גלית והרג אותו ואז נסו כל מחנה פלשתים כמבואר בהמשך הפרק, ולאחר מכן עשה עוד מלחמות רבות בהצלחה מרובה.

וכך אפשר לראות את דוד מתחמק בדרך נס מניסיונות חיסול רבים. בפרק יח בפסוק יא שאל רוצה להכות ברוד עם חנית, ודוד בדיוק מסתובב פעמים וחומק בלי לדעת מכך אפילו. לאחר מכן דוד יוצא שוב ושוב למלחמות, מכה בפלשתים, בורח מניסיון נוסף של שאל להרוג אותו עם החנית, וממשיך להילחם ולהושיע מיד פלשתים.

אדם לא מאמין בתורה, ממילא אין לו שום זכות על ארץ ישראל. הרי מבחינתו זו לא ארץ שקיבלנו ירושה מאבותינו, אברהם, יצחק ויעקב, שקיבלו אותה מהשם יתברך, אלא סתם ארץ מזדמנת שכבשנו. אז איך יש לו זכות להקים בה צבא, ועוד לבוא בטענות על מי שלא מתגייס?

גם לא ברור על מה בכלל הוא מנסה להגן? וכי מה ההבדל בין יהודי לבין שאר אומות העולם אם אין תורה? ומה אכפת לו אם הוא משתייך לעם כזה או אחר? והרי יכול באותה מידה לעבור לגור בכיף במדינה אחרת.

אבל אם הוא מבין שהוא יהודי, ויש לו חלק בארץ ישראל מכוון התורה הקדושה, שהיא המכנה המשותף בין כל היהודים שמפוזרים בכל העולם, ולכן כולם הגיעו לפה כדי להקים מדינה של יהודים דווקא בארץ ישראל, אז ממילא יפתח את אותה תורה בה הוא מאמין ויגלה מה דעתה האמתית על צבא וביטחון.

עיקר וטפל

ואמנם בוודאי שיש עניין בהשתדלות וצריך שיהיה צבא. אבל מכל מקום זה רק כתוספת משנית, ובוודאי שהעבודה הרוחנית היא הקובעת העיקרית, וכפי שמפורש בפסוקים. כלל גדול בחיים הוא שצריך קודם להתמקד בעיקר, ורק לאחר מכן אם זה מתאפשר, אז גם לעסוק בפחות חשוב. לכן מובן שהעזרה של אדם שעוסק בתורה היא העיקרית שמשפיעה, ורק שבנוסף צריך גם עזרה גשמית, שהיא הפחות מועילה ורק לשם השתדלות. ולצורך העניין, הדבר דומה לרופא בכיר או שר שמנהל עניינים חשובים, שיגייסו אותם לגזום את הדשא במשך תקופה. לא שלא צריך לגזום את הדשא, רק שביחס לתפקיד שלהם ולתרומה שלהם לסביבה, זה יהיה הפסד גדול לכולם.

ומכל מקום עדיין היה מקום לשאלה, שהרי ישנם חרדים שאינם בחורי ישיבות ואין תורתם אומנותם, שעובדים למחייתם וכדומה, ומדוע שהם לא יתגייסו? הרי אם בכל אופן הם לא לומדים בקביעות, ואינם עוסקים בעיקר, אז למה לא להתגייס ולפחות לעשות השתדלות?

אלא שהצבא לצערנו כלל לא מותאם לאנשים יראי השם. הוא בעיקרו הולך נגד התורה הקדושה, ומנוהל על ידי אנשים רחוקים מתורה ומצוות על פי שיקולים זרים שבאו מאומות העולם או מחוקי היגיון מעוותים, ללא דעת תורה. ממילא, אדם ירא שמיים לא ירצה לקחת חלק במה שנוגד את הערכים שלו.

הצבא מכיל פריצות גדולה. גברים ונשים משרתים יחד בערבוב, מה שמרחיק את השגחת השם ומביא לסכנות גדולות על כל הצבא, וכפי שהוזכר בפרשת כי תצא על קדושת המחנה. גם חילולי שבת רבים שאינם כלל לצורך. לשון הרע, ניבולי פה, השקפה רחוקה מתורה ומצוות, עיסוק בתאוות שונות, בעיות כשרות ועוד בעיות רבות.

ואמנם כל הבעיות האלו יכולות להופיע גם במקומות אחרים ולא דווקא בצבא, אבל זה לא דומה כלל. כיוון שבשאר מקומות, האדם יכול לברוח מהמקום הבעייתי. אבל בצבא הוא מחויב ואין לו לאן ללכת. שאם כל החברים מדברים על שטויות והבלים שנוגדים את דעת התורה, אז הוא לא יכול להתנגד לזה, ואם ינסה, אז יקבל יחס גרוע מחבריו שיצחקו עליו ויבזו אותו. זה לחץ חברתי איום שקשה להתנגד לו. גם המפקדים יכולים להתנכל לו, וכפי שכבר קרה לא פעם. וכיוון

שהוא בתוך הצבא, אז ממילא הם כרגע אלו שקובעים עליו.

ואמנם ניסו להקים יחידות חרדיות, אבל בפועל הניסיון מוכיח שזה בלתי אפשרי. ישנם מפגשים רבים בין החיילים החרדים לשאר החיילים, ולפעמים גם תלות בכאלו שרחוקים מאוד מתורה ולא מבינים חצי דבר בהלכה וצריכים לפתור כביכול בעיות של חייל חרדי לפי שיקול דעתם. גם אי אפשר להימנע ממפגש עם נשים שנמצאות בתפקידים שהחיילים נצרכים להן בלית ברירה, כמו פקידות שונות או קצינות. שאז החייל החרדי נאלץ להיות תחת מרותה של אישה בדרגה בכירה יותר שאין לה ערך לדת וכך הצניעות נזרקת לפח.

גם דרך הניהול שלו מעוותת, ובעיקר על פי אינטרסים. בכל פעם עולה מפלגה פוליטית כזו או אחרת ומטה את הדברים לפי הרצונות שלה. מנסים לרצות את הגויים ולהצטייר טוב בעיני כולם, ואפילו במחיר הפקרת החיילים. ולא אכפת שרומסים את ערכי התורה הקדושה.

כך למשל אפשר היה למצוא את חיילי הצבא המסכנים נלחמים בלית ברירה במתיישיבים בגוש קטיף על מנת לגרש אותם משם כדי לתת מקום לאויבים שלנו, בניגוד מוחלט לדעת התורה הקדושה. או שניתן למצוא סיפורים רבים על לוחמים שמסרו נפש עבור המדינה, ולבסוף איכשהו הגיעו למשפטים, לעונשים ואף למאסר, כיוון שהזיקו למחבלים. גם באים אליהם בטענות ועונשים אם ינסו להציג איזה סממן דתי, שכאילו אסור להראות קשר בין הצבא ליהדות. גם הלוחמים נכנסים לסכנות עצומות שלא לצורך כלל, רק מתוך דאגה לשמור על אזרחים של האויב. החיילים שלנו נפגעים, ואותם מחבלים מקבלים תנאים משופרים והתחשבות. שולחים לוחמים למסור נפש, ומצד שני מזרימים לאויב כספים, חשמל, מים וכל מה שהוא צריך, וכך מפקירים את אותם חיילים. זו בטח לא דרך התורה. בפרשת שופטים בפרק כ מובא כיצד צריכה להיראות מלחמה. שצרים על העיר, ולא מאפשרים להם תנאים טובים. מחרימים את כל העמים שיושבים בארץ. לא מתחשבים או מרחמים עליהם. וכן זה מובא במקומות נוספים רבים, שצריך להוריש את יושבי הארץ. אבל הצבא לא מסתכל מה אומרת התורה, אלא הולך לפי מה שאומרים באומות העולם, לפי חוקות הגויים.

ויוצא מכל זה שאין מקום כלל ליראי השם בצבא כפי שהוא מנוהל היום. הן מצד שעיקר הביטחון הוא מצד לימוד התורה ושמירת המצוות, ושם צריך את עיקר ההשקעה ושם עיקר התועלת. הן מצד שאדם חרדי שרוצה לשמור תורה ומצוות ימצא הרבה קשיים וחוסר התאמה במסגרת הזו, והן מצד שהצבא מנוהל בדרך שנוגדת לערכי התורה ויש בעיה ערכית קשה להשתייך למקום הזה.

חשוב לציין שבכל האמור אין הכוונה כלל להמעיט בערכם של אותם חיילים עצמם שמוסרים נפש עבור כלל ישראל. שבוודאי שזה דבר עצום ומוערך. אלא שמדובר על הצבא כגוף, ובעיקר על דרך הניהול שלו, ולא על החיילים כפרט.

יהי רצון שנזכה כולנו, כל עם ישראל, לעשות תשובה שלמה וללכת בדרכי התורה, וכך ממילא השם יתברך ישמור עלינו וישפיע לנו שפע עצום ונפלא בכל תחומי החיים, ובפרט בענייני הביטחון, כך שנזכה לראות נסים עצומים וישועות גדולות. שנזכה לראות את כל החטופים חוזרים לביתם בריאים ושלמים, ושלא יינזק אף אחד מהחיילים, שכל האויבים ייפלו לפנינו פגרים מתים ותהיה הצלחה מרובה לכל עם ישראל.